

Arrest

nr. 267 914 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 november 2017 België binnen met een Tibetaanse identiteitskaart en een Indisch identiteitscertificaat en verzoekt op 6 juli 2020 om internationale bescherming. Op 10 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in Lhasa, Tibet, Volksrepubliek China. Uw vader belandde in de gevangenis in Lhasa als politiek gevangene. Omdat u geen onderwijs kon genieten zond uw moeder u op jonge leeftijd naar India. In India liep u in het jaar 2000 mee in een 'peace march' nadat u vernam dat uw vader in China was overleden in de gevangenis. U werd opgepakt en zat drie dagen vast waarna u zonder gevolgen werd vrijgelaten. U studeerde in India en behaalde een universitair diploma in de ICT. U wilde terugkeren naar Tibet, maar op de Chinese ambassade in India kreeg u te horen dat u niet zou mogen terugkeren wegens uw activiteiten in India. U begon als leraar te werken aan een TCV school (Tibetaanse school). In India kreeg u met regelmaat telefoons van Chinezen die u vertelden dat u niet mocht samenwerken met de Tibetaanse overheid in ballingschap in India. U kon in India ook moeilijk werk vinden in een privé bedrijf omdat u een verblijfsvergunning (Stay Visa) had van één jaar. Uiteindelijk vond u een job in België en u reisde in 2017 naar België met een visum om hier te werken. Echter werd u in het jaar 2020 ontslagen. U verloor uw werkvergunning en u besloot in juli 2020 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. U wilt niet meer terugkeren naar India. Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken voor: een kopie van uw stay visa (RC of Registration Certificate) in India, uw Identity Certificate (IC), een oude long term stay certificate, een green book, attest van Smriti Zubin Irani, attest van students for a free Tibet, een foto van u en de Dalai Lama, verschillende studiedocumenten en uw documenten van België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, Stay Visa en Registration Certificate) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: P. T. (...), geboren op (...) 1985 en geboren te Lhasa, Tibet, Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten én uw verklaringen aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent. Overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving waarover het CGVS beschikt op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, beschikt u, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Dat u zelf vindt dat u staatloos bent omdat Tibet bezet gebied is door de Volksrepubliek China of dat u in België bij uw aankomst met uw visum en werkvergunning verkeerdelijk onder Indische nationaliteit werd geregistreerd, doet daar geen afbreuk aan. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw activisme in India een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS vast dat u daar studeerde, er een universitair diploma behaalde en er twee jaar werk vond aan de TCV scholen. U verkreeg er een reisdocument en u kon van daaruit een job vinden in Europa.

Overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker om internationale bescherming in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie van het CGVS waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfs situatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt ook uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC of Stay Visa. Uw verklaring dat de IC geen verblijfsvergunning is, doet geen afbreuk aan de bevinding dat u bij terugkeer opnieuw een RC kan aanvragen.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u vanuit India een betere job vond in Europa en daarom legaal naar België reisde om die job op te nemen. U geeft aan dat u als Tibetaan niet voor de Indische overheidssector kon werken en dat u, omwille van de beperkte duurtijd van uw Stay Visa of RC, moeilijk een job vond in de privé sector. Maar deze zaken kunnen moeilijk als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden gezien. Uit de informatie van het CGVS blijkt duidelijk dat de Tibetanen met een verblijfsvergunning in India, zoals uzelf, toegang hebben tot de arbeidsmarkt en dat ze mogelijkheden krijgen tot onder andere huisvesting, gezondheidszorg en opleidingen. U verwees naar een arrestatie in India in het jaar 2000, waarna u drie dagen vast zat. U geeft echter zelf aan dat u nadien echter geen vervolging plaats vond, er werd geen zaak opgestart. U geeft aan dat u nadien nooit nog enig probleem kende met de Indische overheid. Het CGVS kan in elk geval vaststellen dat u in India blijkbaar zonder problemen alle documenten werden toegekend waarop u als Tibetaan recht had en dat u eveneens kon studeren en werken in India. U verwees verder ook nog naar de bedreigingen die u in India ontving vanwege de Chinezen. Maar die bedreigingen hebben u niet weerhouden te studeren en te werken bij de TCV scholen. U hebt bij de Indische politiediensten ook nooit klacht ingediend tegen die bedreigingen en u geeft aan dat u in India nooit persoonlijk werd benaderd door de Chinezen. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees bij terugkeer naar India geeft u aan dat u er moeilijk werk kan vinden en dat u er het vluchtelingenstatuut niet krijgt en dat u de Indische nationaliteit niet krijgt. U zou er geen vrijheid hebben. Uit de informatie van het CGVS over de verblijfs situatie van Tibetanen in India blijkt nochtans dat er een breed opvangnet is voor Tibetanen in India die vele rechten worden toegekend en op vele manieren ondersteund worden. Op basis van bovenstaande kan dan ook worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfs wetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC die tot 2027 geldig is.

De door u neergelegde documenten, zijnde een kopie van uw stay visa (RC of Registration Certificate) in India, uw Identity Certificate (IC), een oude long term stay certificate, een green book, attest van Smriti Zubin Irani, attest van students for a free Tibet, een foto van u en de Dalai Lama, verschillende

studiedocumenten en uw documenten van België doen geen afbreuk aan de bovenstaande beslissingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel haalt verzoeker artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en laat hij verder het volgende gelden:

"Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet spreekt van "reële" bescherming, daar waar artikel 35 van de Procedurerichtlijn spreekt van "voldoende" bescherming, zodat niet duidelijk wordt gemaakt waar het verschil ligt tussen deze twee, noch dat er een precieze wettelijke definitie van het concept wordt gegeven. Dienaangaande moet er vooreerst op gewezen dat (ex-)artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet mutatis mutandis werd ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018).

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13). Uit deze parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat het aspect van "reële bescherming" in een eerste land van asiel uit (ex-)artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet juridisch

gestoeld is op en refereert aan het concept "voldoende bescherming" zoals voorgeschreven in de Procedurerichtlijn (Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, p. 13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

Bijgevolg kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat het niet duidelijk is wat er precies wordt bedoeld met het begrip "reële" bescherming in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent in het bezit te zijn van een Stay Visa ofwel Registration Certificate for Tibetans. Met dit document kon hij tijdelijk op het Indiase grondgebied verblijven. Ondanks het feit dat verzoeker ruim 15 jaar in INDIA verbleef was hij met andere woorden nog steeds niet in het bezit van een verblijfstitel van onbepaalde duur.

Omwille van deze verblijfsstatus vond hij geen job in de privésector. Werden in de overheidssector was evenmin een optie als Tibetaan.

Verzoeker zal ook nooit aanspraak kunnen maken op de Indiase nationaliteit als Tibetaan.

Er is dan ook een grote onzekerheid en angst bij verzoeker dat hij bij het beëindigen of niet verlengen van zijn verblijfsrecht door de Indiase autoriteiten zal worden gerefugeerd naar CHINA."

Verzoeker besluit dat India gelet op het voorgaande bezwaarlijk kan worden beschouwd als het eerste land van asiel en dat aangezien de commissaris-generaal uitdrukkelijk erkent dat hij een gronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van China, niet anders kan worden geoordeeld dan dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden, minstens dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker op basis van de door hem neergelegde documenten en verklaringen aannemelijk maakt dat hij van Tibetaanse origine is, in de Volksrepubliek China is geboren en vervolgens op jonge leeftijd naar India is gevlucht. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing tevens op dat verzoeker overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving minstens *de iure* over de Chinese nationaliteit beschikt. Verder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming dus aantonen dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou hebben, evenals het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer naar daar mogelijk zou lopen, oordeelt de commissaris-generaal op grond van de volgende motieven dat India *in casu* wordt beschouwd als het ‘eerste land van asiel’ van verzoeker in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet:

“Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie van het CGVS waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt ook uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC of Stay Visa. Uw verklaring dat de IC geen verblijfsvergunning is, doet geen afbreuk aan de bevinding dat u bij terugkeer opnieuw een RC kan aanvragen.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u vanuit India een betere job vond in Europa en daarom legaal naar België reisde om die job op te nemen. U geeft aan dat u als Tibetaan niet voor de Indische overheidssector kon werken en dat u, omwille van de beperkte duurtijd van uw Stay Visa of RC, moeilijk een job vond in de privé sector. Maar deze zaken kunnen moeilijk als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden gezien. Uit de informatie van het CGVS blijkt duidelijk dat de Tibetanen met een verblijfsvergunning in India, zoals uzelf, toegang hebben tot de arbeidsmarkt en dat ze mogelijkheden krijgen tot onder andere huisvesting, gezondheidszorg en opleidingen. U verwees naar een arrestatie in India in het jaar 2000, waarna u drie dagen vast zat. U geeft echter zelf aan dat u nadien echter geen vervolging plaats vond, er werd geen zaak opgestart. U geeft aan dat u nadien nooit nog enig probleem kende met de Indische overheid. Het CGVS kan in elk geval vaststellen dat u in India blijkbaar zonder problemen alle documenten werden toegekend waarop u als Tibetaan recht had en dat u eveneens kon studeren en werken in India. U verwees verder ook nog naar de bedreigingen die u in India ontving vanwege de Chinezen. Maar die bedreigingen hebben u niet weerhouden te studeren en te werken bij de TCV scholen. U hebt bij de Indische politiediensten ook nooit klacht ingediend tegen die bedreigingen en u geeft aan dat u in India nooit persoonlijk werd benaderd door de Chinezen. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees bij terugkeer naar India geeft u aan dat u er moeilijk werk kan vinden en dat u er het vluchtelingenstatuut niet krijgt en dat u de Indische nationaliteit niet krijgt. U zou er geen vrijheid hebben. Uit de informatie van het CGVS over de verblijfssituatie van Tibetanen in India blijkt nochtans dat er een breed opvangnet is voor Tibetanen in India die vele rechten worden toegekend en op vele

manieren ondersteund worden. Op basis van bovenstaande kan dan ook worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC die tot 2027 geldig is.

De door u neergelegde documenten, zijnde een kopie van uw stay visa (RC of Registration Certificate) in India, uw Identity Certificate (IC), een oude long term stay certificate, een green book, attest van Smriti Zubin Irani, attest van students for a free Tibet, een foto van u en de Dalai Lama, verschillende studiedocumenten en uw documenten van België doen geen afbreuk aan de bovenstaande beslissingen."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot (i) het voeren van een zuiver theoretisch betoog over de vraag of de bescherming "reëel", dan wel "voldoende" dient te zijn en zijn semantische betoog te besluiten door te stellen dat hij niet ernstig kan "voorhouden dat het niet duidelijk is wat er precies wordt bedoeld met het begrip "reële" bescherming in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet", zonder in concreto te duiden op welke wijze dit een invloed heeft op de uitkomst van de bestreden beslissing, tot (ii) het herhalen van zijn verklaringen dat hij omwille van zijn tijdelijke verblijfsstatus in India geen job vond in de privésector en dat werken in de overheidssector evenmin een optie was en tot (iii) het zonder meer poneren van een grote onzekerheid en angst "dat hij bij het beëindigen of niet verlengen van zijn verblijfsrecht door de Indiase autoriteiten zal worden gerepatriëerd naar China", blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door nog te laten gelden dat hij ondanks het feit dat hij ruim vijftien jaar in India verbleef nog steeds niet in het bezit was van een verblijfstitel van onbepaalde duur, toont verzoeker niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in India, noch dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land zou worden toegelaten. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, beschikt verzoeker via zijn "Registration Certificate" als Tibetaan over een verblijfsrecht in India en blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat dit verblijfsdocument periodiek verlengbaar is en ook door Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven bij terugkeer naar India opnieuw kan worden bekomen (administratief dossier, stuk 6, map met 'Landeninformatie', COI Focus "China India. De verblijfsituatie van de Tibetanen in India" van 21 december 2020). Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt niet van onbepaalde duur is en periodiek dient te worden verlengd, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbepert en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Verzoeker toont niet aan dat dit verblijfsrecht *de facto* niet zou voldoen aan de voorwaarden van "reële bescherming" in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet of van "voldoende bescherming" in de zin van artikel 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij als Tibetaan ook nooit aanspraak zal kunnen maken op de Indiase nationaliteit, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doet dit hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in India of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en relevant zijn voor de

beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat hij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied en dat verzoeker, gezien India *in casu* beschouwd kan worden als zijn eerste land van asiel overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen behoefte heeft aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt hem noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

2.3.2. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN